

Melódia prvého dejstva Labutieho jazera ho vždy strašne rozcítla. Akoby Čajkovskij presne vedel, ktoré klávesy treba stlačiť. Najprv melodramatická prvá scéna, potom dva valčíky, ktoré mu pripomínali obdobie, ktoré sa nikdy nevráti, čas, keď boli dcéry malé a chodili do baletu, hrali vo vianočných divadielkach, to všetko ešte predtým, ako sa stal primárom a prednostom kliniky. Jeho životným údelom sa stalo šialenstvo.

Arne Furuberget zobral do rúk diaľkové ovládanie a vypol hudbu. Nohy mal vyložené na stole tak dlho, až mu strpli. S námahou ich položil na podlahu.

Chvíľu sa mu triasli, boleli, potom do nich opäť natiekla krv. Uvažoval, aké to asi je, zobudiť sa v zvieracej kazajke.

Arne Furuberget sa pustil prechádzať dookola po takmer zatemnenej kancelárii, len zelená lampička svedčila o tom, že tu v neskorý večer stále niekto je. Zhlboka sa nadýchol a ešte raz sa pokúsil striasť zo seba pocit viny, vybudovať si aký-taký profesionálny odstup od vlastného citového života. Podišiel k CD prehrávaču a opäť pustil ruskú hudbu. Potom si nalial vodku a postavil sa k oknám smerujúcim k jazeru Mjøsa. Hodil do seba pálenku a napadlo mu, že nikdy nekontrolovali, či niekto v práci pije. V plúšti toho veľa nevidel, len zopár svetiel zo statkov poniže kliniky. Inak bola všade tma.

Niekde nad ním sa ozval tichý výkrik, nik iný ho iste nezačul, ale on si vyvinul akýsi špeciálny zmysel pre takmer nadzvukové výbuchy svojich pacientov. Boli predsa jeho, či nie? Vedel, ako bude kto reagovať v akomkoľvek mysliteľnom čase.

Z čistého popudu zavolať službukonajúcej ošetrovatelke.

„Ste ešte stále v práci?“ spýtala sa.

„Čo si myslíte o zvýšení dávky?“

Rád sa radil s personálom. Vďaka tomu sa cítili dôležitejší, ako v sku-

točnosti boli. Nie, pomyslel si. Oni *sú* dôležití. Dôležitejší ako on, či vari nie? To oni zápasili dvadsaťštyri hodín denne s diagnózami pacientov. Nie on. On zvyčajne odchádzal o štvrtej domov. Ráno si prečítal hlásenia a správy, absolvoval terapiu s niekoľkými pacientmi, dohliadal na rozvrh, podľa ktorého pracovali jednotlivé tímy.

Pokojne prežijú aj bez neho.

Ošetrovateľka mu povedala, čo Furuberget dávno vedel. Na poschodí nad ním kričal Johansen, účtovník z Kirkenæru. Trpel stupňujúcou sa psychózou, večery zvládal horšie ako predpoludnia. Myslel si, že ho chcú zabiť vlci, žil v akomsi paralelnom vesmíre.

Zhodli sa na tom, že dávka trilafonu, ktorú Johansen dostáva, je primeraná. Furuberget vedel, že by mu zvýšenie neuškodilo, ale vyčkával. Johansen sa prepadol tak hlboko, že hlbšie už nemohol. Možno po Vianociach sa mu polepší – ak bude mať šťastie.

„Alebo po ďalších Vianociach,“ zamrmlal Furuberget a pousmial sa nad vlastným pesimizmom. Zažil to už toľkokrát predtým. Ak mal raz pacient v hlave takú divočinu ako Johansen, potom už nebolo takmer nikdy cesty späť.

Pozrel sa na hodiny na stene. Bolo neskoro a na chvíľu oľutoval, že sa vrátil do práce. O pol piatej odchádzal ako zvyčajne z nemocnice, zamierili do Skreie a navečeral sa s manželkou. Keď sa jej začalo po večeri driemať, vrátil sa do ringvollského ústavu.

Jednoducho sa nevedel zbaviť pocitu, že sa dopustil nenapraviteľnej chyby. Arne Furuberget si bol vedomý toho, že práve on povzbudzoval Andersa Raska, aby žiadal o otvorenie prípadu Kristianinej vraždy. Počas jednej terapie vyslovil Rask tie oslobodzujúce slová tak náhle, ako keď sa priznal pred mnohými rokmi k vraždám. *To nie ja som zabil Kristiane.*

A teraz sa pokúsil niekto zavraždiť ďalšie dievča. Tým istým spôsobom. Modus mu potvrdil jeho starý kolega – a odporca – Rune Flatanger, ktorý pracoval na kriminálke. Jediné, v čom sa páchatelov postup odlišoval, bolo, že dievčaťu neodrezal prst na pravej ruke, ale to pravdepodobne jednoducho nestihol. Furuberget a Flatanger sa dlhé roky v mnohom nezhodovali, ale Flatanger mu poskytoval informácie, ktoré potreboval. Tomu, čo robili, sa venovalo len veľmi málo ľudí, museli si pomáhať, najmä ak išlo o Andersa Raska.

Tej myšlienke, či lepšie povedané, tomu pocitu v žalúdku sa nedalo vyhnúť: keby Furuberget odmietol Raskovu nepriamu prosbu o pomoc pri znovuo tvorení prípadu, neutrpeľo by dievča na ulici Frognerveien život ohrozujúce zranenia.

Len jedna myšlienka bola ešte horšia. Práve tá ho primala vrátiť sa v ten večer do práce. Vari sa Raskovi podarilo úplne ho zmiast? Alebo ešte horšie: môže Rask udržiavať kontakt s niekým z vonka? S niekým, kto mu pomohol dokončiť to, čo začal v roku 1978?

Prihlásil sa do záznamov o pošte v počítači a otvoril súpis Raskovej korešpondencie za posledný rok.

Arne Furuberget si osobne čítal všetky listy, ktoré prišli tridsiatim pacientom na stráženom oddelení, s ohľadom na ich mentálny stav a na spoločnosť, do ktorej sa azda niekedy mohli vrátiť. Zriedkakedy list zadržal. Najobľudnejší násilníci a vrahovia, jeden psychotickejší a schizoidnejší ako druhý, dostávali listy od ľudí, ktorí ich neznášali a vyhrážali sa im zabitím, no aj od žien, ktoré by pre nich spravili čokoľvek.

Ženy im posielali svoje adresy a telefónne čísla. Pre mnohých by to mohlo byť priveľké pokušenie či nutkanie – ak to tak možno nazvať, keby sa dostali von. Obdivovateľky sa podpisovali pod vlastný rozsudok smrti bez toho, aby si to uvedomovali. Na druhej strane väčšina pacientov na stráženom oddelení nebude mať nikdy šancu spáchať na týchto ženách zločin, o akých snívali. Jednoducho boli na to prichorí, dožijú svoje životy tu, za ostnatým drôtom.

Anders Rask bol však preňho vždy hádankou. A roky strávené v nemocnici mu zo záhadnosti neubrali. Prísne vzaté nič z jeho správania za bránou stráženého zatvoreného oddelenia nenaznačovalo, že by mal jeho pobyt pokračovať. Jeho násilné fantázie rok za rokom slabli a pomocou liekov držali v šachu aj jeho psychózu. Hlasy v Raskovej hlave stíchli.

Ak teda bol niekedy psychotický.

V priebehu uplynulých štyridsiatich rokov liečil Arne Furuberget zopár pacientov, ktorým sa podarilo vyhnúť sa jeho radaru. Nikdy by to verejne nepriznal, ale nepochybne to tak bolo. Bolo skoro nemožné odhaliť takmer dokonalých psychopatov. Mohli byť najlepšimi pria-

teľmi a najlepšimi hercami, akí sa kedy ocitli na scéne. Ale nikdy by sa nepriznali bez všetkého k šiestim vraždám. A to bol len začiatok záhady, ktorou bol Anders Rask.

Bol tu však ten list, ktorý nezadržal.

Spomínal si, že ho poslal anonymný odosielateľ. Síce sa mu zdalo, že píše v hádankách, ale považoval to za pomerne neškodné. Rask dostal množstvo anonymných listov a väčšinou mu ich Furuberget dovolil prečítať.

Musím sa na ten list znovu pozrieť, pomyslel si Arne Furuberget. Keď ho čítal prvý raz, domnieval sa, že ho napísal jeden z Raskových obdivovateľov. Mohla ho poslať osoba, ktorá zabila tie dievčatá? Alebo Raskovi sprisahanci? Rune Flatanger z kriminálky mu povedal, že nemôžu v tomto bode vyšetrovania nič vylúčiť a že medzi Raskom a človekom, ktorý sa pokúšal zavraždiť dievča na ulici Frognerveien, nezistili žiadne prepojenie. Našiel údaje o liste, ktorý hľadal. Kolónka „od“ v elektronickej tabuľke zívala hrozivou prázdnotou. V políčku pre komentár bolo napísané: *nedatovaný list, dátum na poštovej pečiatke na obálke*. Pozrel sa na dátum. Dvadsiaty druhý marec. To bol pondelok, či nie? Nevedel toho o poštových službách veľa, ale predpokladal, že list vhodili do poštovej schránky niekde pri osloskej hlavnej stanici, hneď vedľa poštového terminálu.

Značilo to, že odosielateľ býva alebo pracuje v Osle. Ak sa tam teda neodviezol z iného mesta a nevhodil list do schránky v hlavnom meste preto, aby ich zmiatol.

Jediné, čo bolo isté, bol dátum.

List opečiatkovali na pošte necelý týždeň potom, ako Raskov advokát zašiel do denníka Dagbladet. Rask odvolal priznanie. Predsa len nezavraždil Kristiane Thorstensenovú. O deň neskôr podal žiadosť o opätovné otvorenie prípadu Kristianinej vraždy.

Nasledujúci pondelok poslal niekto Raskovi anonymný list. Furuberget predpokladal, že ten, kto ho napísal, o ňom musel niekoľko dní pred zoštylizovaním a odposlaním uvažovať. Možno to bolo naopak, to teraz nehralo rolu.

Mohlo ísť o náhodu. Ale Furubergetovi jeho besy našepkávali čosi iné. Bol mužom vedy, no stávalo sa, že priam cítil, keď sa dopustil

osudovej chyby. Dvakrát prepustil pacientov, ktorí boli podľa schematických psychiatrických diagnóz zdraví, ale on v hĺbke duše vedel, že sú nebezpeční. V oboch prípadoch sa to skončilo zle. Vraždou a hrôzostrašným znásilnením. Teraz spravil Anders Rask prvý krok k tomu, aby ho súd očistil v prípade Kristianinej vraždy. Ak zvíťazí, budú nasledovať ďalšie. Vedeli to – všetci si to uvedomovali: dôkazový materiál, ktorý nazbierali pri vyšetovaní ďalších vražd, ku ktorým sa priznal, bol mizerný.

List, pomyslel si Arne Furuberget. Ten prekliaty list.

Do penzie mu už ostával sotva polrok a teraz zabrdne do takejto dilemy. Vedel, že by to mal nechať tak, zavrieť oči a prenechať problémy svojmu nástupcovi, ale jednoducho nebol taký ignorant, výčitky svedomia by mu pokazili tie roky, ktoré mu ešte ostávali.

Mal vari tušiť, že muž, ktorý sa pokúsil zabiť to dievča, napísal Raskovi list? Varil z vody, bola to šialená myšlienka, natoľko šialená, že by mohla napadnúť len pacientom na stráženom oddelení. No Furubergetovi aj tak nedávala pokoja.

Vedel, že Rask má vlastný zakladač s poštou, ktorá mu prichádzala. Ostávalo mu jediné.

Keď bude Rask zajtra ráno v dielni, zájde do jeho izby a nájde ten list.

Buď Rask spáchal všetky tie vraždy sám. Alebo bol len užitočný idiot a pomáhal niekomu, kto mu bol blízky.

Existovala však aj tretia možnosť: vraždili obaja. A ten druhý sa ešte stále nachádzal na opačnej strane ostnatého drôtu.

Náhle mu napadlo čosi, na čo mal myslieť už dávno.

Azda komunikuje Anders Rask prostredníctvom listov, ktoré mu jeho partner posielala anonymne?

Prečo nad tým neuvažoval už skôr?

Pretože odkedy Raska zavreli, nik nevraždil takou metódou ako on.

Arne Furuberget si vyhľadal v políčku „odosielateľ“ meno Anders Rask. Potom si vypísal zoznam všetkých listov, ktoré poslal od roku 1994.

Hrnot snehového pluhu preťal ticho. Spoza záclon sa zablysko oranžové svetlo. A potom všetko stíchlo.

Napadlo tak veľa snehu. Tá myšlienka bola na nevydržanie.

Elisabeth Thorstensenová sa posadila na posteli a zahľadela sa na čísla na digitálnom budíku. Načiahla sa po vivale. Lekár jej ho predpísal po tom, ako odpadla v obchode. Pred stojanom s novinami.

Kolko si ich môžem vziať?

Bolo ich primálo na to, aby mohla so všetkým skoncovať.

Jeden, aby som zaspala? Koho zaujímal spánok?

Prehovorila dávneho milenca, anesteziológa z osloskej nemocnice, aby jej zohnal nejaký seconal. Ale ani toho nemala dosť. Dával jej vždy po jednej červenej kapsule. Viac od neho nedostala. Nuž prespala jeden deň v kuse, vždy raz týždenne. To muselo stačiť.

Jej hlas, pomyslela si. To bolo to najhoršie. Nedokázala si ho vybaviť.

„Kristiane,“ zašepkala do tmy. Každá slabika mala vlastnú melódiu.

Navrávala si, že ak bude celkom nehybne ležať, bude si vedieť spomenúť na jej hlas. *Som doma!* zdola z chodby. Taška buchne na podlahu. Nikdy si nezobúvala topánky. Smiech z jej izby plnej kamarátok. Jej prsty prečesávajúce husté slané kučery po slnečnom dni strávenom v Kragerø.

Stávalo sa, že cez deň spala a začula na schodoch kroky. Jej kroky. Keď zistila, že je to len Peter, zaplavilo ju sklamanie. A to rástlo.

Vstala. Župan padol na podlahu. Na chvíľu sa jej zazdalo, že jej ho niekto vzal. Nie, zašepkala. Som sama. Nahá sa postavila pred zrkadlo. Členky a zápästia jej trochu odpuchli. Ostalo niekoľko modrín – to bolo všetko. Mal to rád tvrdo. Vždy mu dala, čo chcel, preto sa predsa narodila – aby bola bezmocná. Niekoľkokrát prekročil hranicu, zašiel príďaleko. Ale to bolo už dávno. Včera v noci bol unavený, starý.

Takých mužov priťahovala. Alebo lepšie povedané: takých mužov

chcela. Asi to ich k sebe svojho času púťalo. Plus a mínus. Chcela byť mínus. Prekliate mínus.

Asgeir sa jej viac nedotýkal, čiže v tom problém nebol. Alebo to ona sa nedotýkala jeho. Na chvíľu si položila dlane na prsia. Ešte stále boli pekné, veď za ne aj zaplatila. Ako aj za zvyšok diskrétnych kozmetických zákrokov. Sľúbila si, že navonok bude žiť naveky. Ak Kristiane zastane jedného dňa pred dvermi, ak sa jedného dňa vráti, chcela byť presne taká ako vtedy.

Kristiane sa vrátila, pomyslela si. Ak vyjdem z tejto izby, vráti sa.

Opatrne sa zakrádala popri Asgeirovej izbe. Tiché zvuky ozývajúce sa zvnútra ju naplňali pohrdaním. Pohrdala spôsobom, akým ju ešte stále miloval. Akoby bola z porcelánu. Nechcel s ňou viac spávať alebo lepšie povedané nedokázal s ňou viac spávať, možno sa vzdal každého pokusu byť sexuálnou bytosťou. Napriek tomu sa neprestal správať ako starostlivý manžel, akoby to bola otázka života a smrti, hoci iste vedel, že súloží s inými.

Ani sa jej nespýtal, kde bola v noci. Nepočul, ako jej večer zvoní mobil. Ani to, ako cúva z garáže.

Asgeir sa dal tak ľahko oklamať, že to už ani nebolo zaujímavé.

Vytiahla zo skrinky v kúpeľni vrečko s vložkami. Ako alkoholik, ktorý si schováva fľašky, napadlo ju a usmiala sa na seba do zrkadla. Otvorila plastové vrečko o čosi viac a vytriasla z neho dve žiletky, ktoré si tam ukryla.

Opatrne prešla hranou jednej z nich po žilách na zápästí. Pokožku tam mala ešte vždy tenšiu ako na zvyšku ruky, inak to už nebude. Ochromila ju fantómová bolesť, akoby si znovu prerezala žily.

Vstala, zatackala sa, takmer omdlela nad umývadlom. Vydesila ju bledá tvár v zrkadle, pomaly sa z nej stávala Kristianina tvár, prikryla si ústa dlaňou, aby nevykrikla. Potom sa stalo to, čo sa stalo toľkokrát, to, čo mala lepšie chápať.

Za ňou stála Kristiane v dlhom rade, akoby bola ruská matrioška, z ktorej sa dá vybrať vždy ďalšia a ďalšia. Nahá, tak, ako na fotkách z pitvy. Trvala na tom, že ich chce vidieť. Vydesili ju. To bola najväčšia chyba jej života.

Nie, nie najväčšia.

Z Kristianiných úst sa plazili červy, oči jej krvácali, kričala na Elisabeth, nebolo však počuť ani hlásku, len tiché mrmlanie. Napokon sa z bledej mŕtvej tváre stala guča červov, pluli krv na zrkadlo, boli čoraz väčšie a väčšie, čoskoro sa jej zahryznú do zátylku, budú jej lízať chrbát rozdvojeným jazykom a syčať.

Elisabeth Thorstensenová si škriabala tvár tak silno, že to bude určite ráno vidno.

„Preč, preč, preč,“ šepkala. Mala tieto vidiny tisíckrát, tisíc! Prečo sa nevedela naučiť s nimi žiť? Kristiane nebola nebezpečná. Nikdy nebola nebezpečná.

Musím sa len zvrtnúť.

Pomaly sa otočila.

Nik tam nebol.

Desať, pätnásť Kristianiných tieňov, ktoré za ňou stáli, zmizlo. Studené dlaždice boli čisté, nikde žiadne krvavé odtlačky nôh, ako sa jej zdalo pred niekoľkými dňami. Po nohách sa jej neplazili čierne červy.

„Sú to len vidiny,“ povedala.

Prečo, do pekla, zverejnili v novinách jej fotky? Prečo museli o nej písať, bolo to, akoby ju opätovne zavraždil všetkým na očiach, pred celou krajinou, malé nahé dievčatko, zbité, vydesené a samo.

Odrhla si kus toaletného papiera a omotala ním žiletky. Potom vyšla z kúpeľne a zišla na prvé poschodie. Zastala. Neozývali sa za ňou kroky. Kristiane jej nekráčala v pätách. V noci za mnou nechod', povedala v duchu. Prosím ňu, v noci nie.

Z pracovne si zobrala Dagblad. Potom zašla do kuchyne. V kozube zazrela matnú žiaru. To možno Rose. Alebo Kristiane.

Dosť, si chorá. Dosť už.

Zalistovala v novinách. Asgeir vystrihol Kristianine fotky. Prešla prstami po štvorhranných dierach. Potom vybalila z toaletného papiera žiletky. Doškriabala nimi tvár novinára, ktorý článok napísal. Frank Krokhol – to on vždy písal o Kristiane. Potom mu prešla ostrím po hrdle.

Ako vo sne sa vypotáčala hore schodmi. Pred Petrovou izbou zastala a dlho len tak potme stála. Kdesi v diaľke sa ozval hukot snežného pluhu. Ako hrom. Na okamih si bola istá, že už nikdy viac nezačuje hrom. Že toto bude jej posledná zima.

Otvorila dvere jeho izby. Rozmaznaný chlapec spal. Takú veľkú izbu ani nepotreboval.

Opatrne sa zakrádala dovnútra. Nezatiahol závesy a v mäkkom svetle pouličnej lampy mu dovidela do tváre. Niekoľko minút sedela na jeho posteli a v jednej i druhej ruke držala žiletku. Dotýkala sa prstami ich hrán.

Napokon zvíľazil rozum.

Pobozkala ho na líce a zašepkala „prepáč“. Hoci mal dvanásť rokov a telo pätnásťročného mladíka, spal ešte stále spánkom nevinného dieťaťa, akoby ho nikdy nič netrápilo. Prikryla ho perinou a opatrne pohladila po vlasoch.

V pracovni zapla počítač. Modrastá žiara obrazovky sa odrazila od okna. Poponáhľala sa zatiahnuť závesy.

Pokus o vraždu bol ešte stále novinkou číslo jeden na webovej stránke Dagbladetu. Pritisla prst na obrazovku, priamo medzi oči Franka Krokholu. Bola to stará fotka, domnievala sa, že v skutočnosti je starší.

V noci sa niekto pokúsil zavraždiť prostitútku. Jej stav je vážny, utrpela ťažké zranenia. Leží v nemocnici v østlandetskej oblasti. Polícia odmieta zverejniť detailnejšie informácie. Radi by sa skontaktovali s mužom, ktorý kráčal po Ulici Corta Adelera okolo druhej hodiny v noci na štvrtok.

Elisabeth vyzoomovala fotku na obrazovke, ale záber muža so šiltovkou v tmavom plášti sa len ešte viac rozostřil.

Bolo to jedno. Vedela to. Bol to on. Nemohol to byť nik iný.

Šla do hotela SAS, presne tak ako kedysi. Ale on dorazil až o tretej v noci. Alebo o štvrtjej? Ešte stále si nedokázala spomenúť.

Nie, pomyslela si. Nie. Len nie on. Je to iste ešte horšie. Oveľa horšie. Vtedy ju pozoroval. Vedela všetko o takých pohľadoch. Odvtedy, ako Kristiane dovršila dvanásť, trinásť rokov, ju sledoval. Takým istým žiadostivým pohľadom ako Elisabeth.

Zatvárala si pred tým oči? Tak, ako to robila jej mama?

Ešte horšie, pomyslela si.

Nie, vtedy ešte nebol taký starý.

Vari v sebe nosila vskutku čosi také strašné?

Keby neboli predali dom, mohla by zájsť do detskej izby a skontro-

lovať to. *Boli* to jej vlasy. Nemohla sa mylíť, pokiaľ šlo o Kristianine vlasy. Skutočne boli jej.

V tú sobotu, uvažovala. V novembri 1988.

Kedy vtedy odchádzal z domu? A kedy sa vrátil?

Zavrela webovú stránku Dagbladetu a vyhľadala v Zlatých stránkach číslo na políciu.

Lahučkým krokom zamierila cez predsieň k telefónu.

Päťciferné číslo si napísala na papierik a ten teraz stískala v rukách tak opatrne, akoby držala novorodenca, ako vtedy v roku 1973 Kristiane.

Vytukala prvé štyri čísla. Potom slúchadlo položila.

Prečo by sa mala s nimi rozprávať?

To ju neprebudí naspäť k životu.

Dokonca ju ani neprestane trápiť, že vtedy nič nepovedala.

Čo im vlastne zamýšľala povedať? Len by ju poslali domov. Aká diabolská irónia.

Rask? Nikdy neverila, že to spravil on.

Rask. Aký smiešny nápad.

Vyšla z pracovne, opierala sa dlaňou o stenu, akoby sa nachádzala v tmavom neznámom dome. Dvere do hostovskej kúpeľne sa otvorili, takmer sa potkla o prah.

Rozosmiala sa, zahľadela sa na svoju tvár v zrkadle, bola čoraz škarredšia.

„Vždy som bola krajšia ako ty,“ oborila sa na obraz v zrkadle.

Jediné, na čo si neskôr spomínala, bolo, že stála v predsieni a mala na sebe bundu. Čierne oči. Hlavu plnú Kristianinho hlasu. Domnievala sa, že je to jej hlas, tenký a dievčenský ako hlas škôlkarky. Pomaly kráčala hore schodmi. Do jej spálne. Vykríkla. Kričala?

Pre Kristiane tu nie je miesto. Nie je to jej dom.

Už nebývali na ulici Skøyenbrynet, mala by si to konečne zapamätať. Má nového manžela, nový život, dávno.

Chcelo sa jej cikať, ale neodvážila sa zájsť do miestnosti so zrkadlom. Vedela, že by sa jej za chrbát znovu postavila Kristiane.

Ešte raz nahlas vykričala a zrútila sa na zem.

Keď vošla dnu Rose, stále tam ležala.

Nízka Filipínka si k nej kľakla.

„Elisabeth,“ zašepkala. „To bude dobré, Elisabeth.“

„Ani slovo,“ vyhlásila Elisabeth Thorstensenová apaticky. „Nikdy o tom nesmieš povedať Asgeirovi. Sľúb mi to. Poslal by ma naspäť. Dokážeš to, však?“

Rose ju pohladila po čele. Sľúbila jej to tak, ako jej to sľubovala zakaždým.

„Neprestávaj. Nesmieš nikdy prestať.“

Rose ju musela na toalete držať za ruku.

Rose ju v spálni vyzliekla. Elisabeth stála pred ňou nahá.

Filipínka jej zodvihla jednu ruku a zahľadela sa na modriny.

„Kto vám to spravil?“ Pohladila Elisabeth zápästia.

Elisabeth pokrútila hlavou.

„Nikdy sa ma na to nepýtaj. Nikdy.“

„Teraz si ľahnite.“ Rose nechala dvere do svojej izby odchýlené, presne toľko, koľko Elisabeth chcela.

Bdela, až kým nezačula o pol siedmej Asgeirov budík. Vtedy sa začala hľadiť a myslela pritom *naňho*. Od soboty sa neosprchovala. A modriny nikdy nikomu neukáže.

Spravím preňho všetko, či nie?